



НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година II.

Декемврий, 1926.

Книга 3.

Никифоръ П. Филиповъ.

Само две ржце.

Разказъ.

На петдесетница свещеникътъ четеше евангелието, а въ задната половина на църквата женитъ, по старъ навикъ, шушнѣха си низичко за нѣщо, повидимому, твърде обезпокоително. Изъ околнитъ села бродѣла войнишка команда, тършувала и обръщала всичко наопако. Въ хамбари, плѣвници и кошари, въ зимници, кжщи и килери — всѣкжде ровѣли и търсѣли жито и брашно. Назъртали въ ковчезитъ на женитъ. Дѣдо Дамянъ Криводеръ отъ съседното село се опрѣлъ на войниците съ противна дума, па билъ закаранъ въ общината и тамъ, ужъ, поне-сѣлъ такъвъ бой, щото кантаръ го не хващалъ. На кълчищница го дигнали и отнесли дома и т. н. и т. н. Съ една дума — страшно! Нѣкои отъ женитъ едва изчакаха да се изчете евангелието. Други почакаха да мине и прѣносъ. А когато свещеникътъ изре-

че: „Со страхомъ Божи“, църквата бѣ почти празна. Останаха малкото мжже съ псалта и десетина бабички около пангара.

Наскоро следъ прѣноса тръгна си и Златка Насковица. Като излѣзна отъ дѣсната страна, обърна се, преклони чело, набожно се прекръсти нѣколко пжти и забърза изплашена и замислена къмъ дома.

— Господи, ще има ли край това тегло или такава люлка ще ни люлѣе до гробъ? Какво се дълго провлѣче и край му се не вижда! — говорѣше си Златка и бързаше.

Кжщата ѝ бѣ далечко. Трѣбваше да се спусне въ дола, да тръгне по улицата къмъ кръчмитъ, да стигне другия долъ и да поеме стръмната пжтека на отсрещния рѣтъ, която извежда на Протогерския камъкъ. Тоя камъкъ стърчи на билото и отъ него се